

Облѣклото на старитѣ българи най-ясно ни показва, че българитѣ въ християнската епоха сж черпили отъ наследството си, отъ българо-унгарската култура. Така книгата за церемониитѣ на византийския дворъ забелязва, че посланицитѣ на християнскитѣ българи се явили въ двора съ националното си облѣкло³). Дори и за самото семейство на набожния царъ Петъръ изворитѣ отбелязватъ, че носи националната носия на българитѣ: именно за братята на царъ Петра⁴). Дори и за самия царъ Петъръ се отбелязва специално, че носилъ кожухъ⁵).

Но за сжщото говорятъ и следитѣ на прабългарския езикъ въ старобългарския—славянския езикъ, имено, известни думи ясно показватъ колко голѣмо влияние сж имали прабългаритѣ върху организиранитѣ отъ тѣхъ славяни, относно носия, по-удобенъ домашенъ животъ и луксъ. Че редица предмети за носия, удобство и луксъ българскитѣ славяни сж възприели отъ прабългаритѣ, показва фактътъ, че ги нарекли съ прабългарски думи. Такива прабългарски думи сж: *чъпагъ*, *дохѣторъ*, *тыкѣръ*, *бѣльчугъ*: старобългарски *чъпагъ* има типично прабългарска форма и ни учи, че българскитѣ славяни сж възприели отъ прабългаритѣ новъ видъ носия. Тази дума означава горна частъ на женска дреха, единъ видъ жилетка и показва, че славянското население е възприело отъ прабългаритѣ да носятъ малко палто въ форма на жилетка. А старобългарската дума *дохѣторъ* означава възглавница, старобългарски *тыкѣръ*, ср. унгарски *тюкѣръ*, означава огледало; старобългарски *бѣльчугъ*, новобългарски *бѣлчугъ*, прѣстенъ, обржчъ, произхожда отъ прабългарски *биличугъ*, маджарски *биличѣ*⁶).
